

виятъ характеръ въ народно отношение. За да го осъди, индексътъ говори, че попъ Еремия е „быль въ навѣхъ на Верзіуловъ колу.“ Русските археолози сж направиле твѣрде вѣроятно предположение, че тие думи сж биле дѣлжни да означаватъ, че попъ Еремия са е считалъ (баремъ отъ противниците) за вѣрколакъ или за „оборотень“. Но каква свѣрзка има сичкото това съ съставлението на лѣжовните книги? — Южно-славяньските народни повѣрїя сжвѣршено обясняватъ смисалтъ на това извѣстие. Въ тѣхъ и до днесъ още сж са увардиле множество предания, за „вѣлколаците“ или „вѣрколаците“, т. е. за оние хора, които послѣ смѣртъта си, въ видѣ на вѣлци продължаватъ да са расхождатъ по земята, да нападатъ на хората и страшно да ги мѣчатъ. Човѣкътъ става вѣлколакъ само тогава, когато са братими съ самодивите и съ вѣщиците и когато умира безъ покаяние. И така, вѣлколакътъ въ времето ба своятъ животъ почти неизбѣжно трѣба да има братство съ вражеските сили; самодивите разказватъ на вѣлколаците за сичко на свѣтътъ, т. е. отъ що происхожда болѣстьта и сичките други нещастия, които посѣщаватъ човѣкътъ и животните, и съ какво тие могатъ да са избаватъ отъ тие нещастия или отъ тие „напасти“; самодивите имъ показватъ и различни лѣкарственни тревы. Тие хора ставатъ „знахары“ и „вѣдуни“, а у сѣрбете (и у бѣлгарете) думите врачъ, врачаръ (и врачка) иматъ такавъ смисалъ, който съставлява тѣждественно сходство съ древно русското понятие за врачеванията и за „колдовствата“. Попъ Еремия е билъ такавъ сжщо врачъ: ето защо, освѣнъ распростра-